

Arrest

nr. 196 764 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. PIRARD
Rue Tisman 13
4880 AUBEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het enig middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 39 §2 Juncto Artikel 14 van de wet van de 18.07.1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.”*

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 10 oktober 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 17 oktober 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van 30 november 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. Advocaat Pirard stelt dat [de verzoekende partij] in de zittingzaal aanwezig is en diens belang dus buiten kijf staat. De verzoekende partij stelt de beschikking niet te kunnen aanvaarden en stelt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijk geeft van een schending van de motiveringsverplichting. Immers wordt hierin op geen enkele wijze gemotiveerd aangaande haar integratie in de Belgische samenleving en heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met of gemotiveerd aangaande het – thans nog hangende – beroep dat zij bij de Raad heeft ingesteld tegen de beslissing van 28 maart 2014 waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard. Verder wijst zij erop dat slechts tien dagen voor het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve beslissing inzake haar asielaanvraag werd genomen en dat naar deze procedure evenmin wordt verwezen in het bestreden bevel. De verwerende partij is het eens met de beschikking.”*

1.5. Verzoekers betoog aangaande de geschonden geachte motiveringsplicht betreffende zijn integratie in de Belgische samenleving komt neer op een herhaling van hetgeen reeds in het verzoekschrift werd aangevoerd. In de beschikking werd hierover gesteld: *“De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting dat de bestreden beslissing motiveert aangaande zijn “integratie”, gelet op het feit dat hij “al enkele jaren” in België verblijft, daar waar de grondslag van de bestreden beslissing artikel 7, 1^e lid, 1° en 9° is. Die verwachting klemmt des te meer daar in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 28 maart 2014 hierover wordt gemotiveerd.”* Verzoeker laat na hierop dieper in te gaan, waardoor het voormelde overeind blijft. Verder gaat verzoeker niet in op het gestelde in de beschikking dat de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2014 ingevolge het privilège du préalable worden vermoed in overeenstemming te zijn met de wet en dat het bestuur dus niet moet wachten op de uitkomst van het beroep bij de Raad tegen deze beslissingen om nog een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien het vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zoals reeds in de beschikking werd gesteld, merkt de Raad verder nog op dat zelfs indien de beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 maart 2014 vernietigd worden, dit geen invloed heeft op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Hiertegen brengt verzoeker ook niets in ter terechtzitting. Voorts merkt de Raad op dat verzoekers betoog dat slechts 10 dagen voor het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag werd genomen en dat hiernaar evenmin wordt verwezen in het bestreden bevel, niet werd opgeworpen in het verzoekschrift. Hoe dan ook, de Raad ziet niet in hoe dit betoog kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De inhoud van de beschikking blijft overeind.

1.6. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA